

VIRÁGVASÁRNAP

Virágfakadó vasárnap.
 Az emberek messiásra vártak
 a názáreti út elé kiállva;
 és jött az ács amott.
 Nem zsoldos lovon, királyi elefánton,
 úgy érkezett meg egykedvű számaron
 de jöhetett volna gyalog,
 (s valamivel előbb)
 hogy érzékeny talpával töprengett volna át
 rögös útjainkról néhány bökkenöt.
Virágtékozló vasárnap.
 Eléje mentek, akik csak járnak.
 Sötét hajába füzérek szálltak,
 és sirtunk, hogy lám elhagyott a bánat,
 s nem térhet vissza soha már.
 Letörtük a nyíló gyümölcsfa ágat
 – ott zümmögtek bennük a remények –
 Fekete toroka volt a sárnak
 és egykedvűen lépdelt a számar.

– Hozsanna a Dávid fiának!
 De – sügták – nem lázadónak, királynak
 jött a számaron, s a városba ment.
 Az emberek messiásra vártak
 Hozsanna! – tátogott kiszáradt,
 megfonnyadt szájával a kert.
 Csak a sötét, bódító örvényeket
 tüzte még hajába a Jordán,
 s hússzirmú rózsák fakadtak
 a meztelen bordán;
 s a meztelen földéken a csend.

Virágtaposó vasárnap
 Az emberek csodára vártak;
 kinőnek a letördelt ágak,
 vagy megérik rajtuk a gyümölcs.
 Hisz önmagunktól örömmel lenyestük
 virágjainkat, virágzó testünk.
 Csonkolt hitünket markolta a görcs.
 Fekete ágak átkozódtak,
 Virágzó bordák átkozódtak,
 megszaggattuk mellünkön a hitet.
 A városba ment szabadítóinak.

És hatodnapon megfeszítettetett.

SZEMBENÉZTEM A SZAKADÉKKAL

*Dolgainkat bekerítette rég
 föld fölig hasadt szája.
 Kitapogattam a peremét...
 Tudtam, hogy van, mint Ázsiában nyomor.
 De most vasalt civilizációnk összegyúrta a bor.
 Én az öntudat partján,
 benned már megpördült az agy.*

Ölelés közben vinnyogva követelted:

— ki vagy!

Csend. Hallgatom tovább,
ahogy szilánkokra felejtéd
közös létünknek csontjait,
a négyszáz éjszakát.

Még sohasem voltál meztelenebb

— önmagadat is ledobáltad.

Maradt a puszta hús, a puszta állat.

Önmagad aljára zuhantál.

én magamtól hátratántorodtam.

Mégis vékony

hidat ível át a szakadékon

két idegen lényünk egy görcsös birokban.

Mindig erősebben.

Míg összeroppan.

VERONIKA

Tavaszi lehet a Golgotán.

Vitaminhiány. Lábam reszket.

Az úton szembejött a lány.

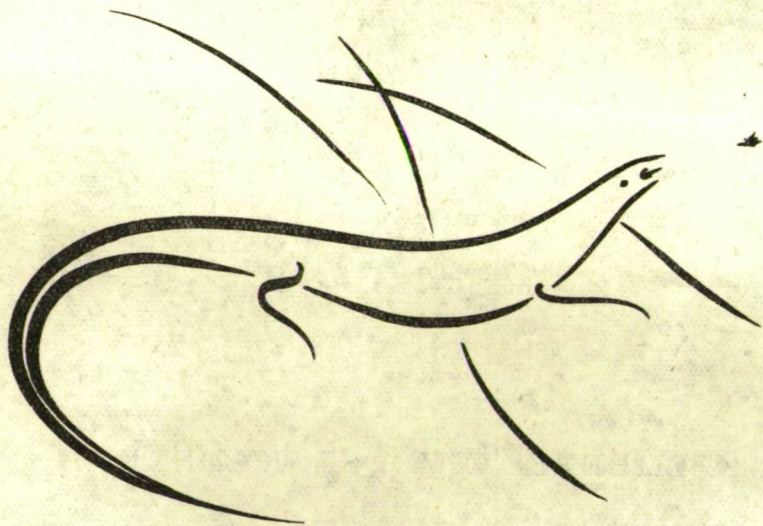
Hordtam pár divatos keresztet.

Míg majd elém áll a marcona

dombja sok volt nyugtalan agynak,

lobogva múltó arcomat

beléd törlöm, hogy megmaradjak.

Lehel István rajza